

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 288/2020
02.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца Националне службе за запошљавање – Дирекције – ПЈ Београд, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Никола Нетај, адвокат из ..., ради дуга, решавајући сукоб месне надлежности између Првог основног суда у Београду и Основног суда у Ужицу у седници одржаној 02.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За поступање у овом предмету месно је надлежан Основни суд у Ужицу.

О б р а з л о ж е њ е

Национална служба за запошљавање је као извршни поверилац поднела 18.09.2019. године Основном суду у Ужицу предлог за извршење на основу веродостојне исправе против извршних дужника АА и ББ, ради исплате 141.095,34 динара.

Основни суд у Ужицу је решењем Иив 344/19 од 25.09.2019. године, одредио предложено извршење. Извршни поверилац – Национална служба за запошљавање је у предлогу за извршење навела да у случају спора по овој веродостојној исправи списе предмета треба доставити месно надлежном Првом основном суду у Београду чија је надлежност уговорена уговором о додели субвенције за samozapošljavanje, који је у прилогу предлога за извршење.

Против решења о извршењу извршни дужник АА је изјавио приговор.

Основни суд у Ужицу, решењем Ипв (Ив) 1/20 од 06.02.2020. године, ставом првим изреке, усвојио је приговор извршног дужника АА и ставио ван снаге решење Основног суда у Ужицу ИИв 344/19 од 25.09.2019. године према овом извршном дужнику у делу којим су одређени средства и предмет извршења и укинуо спроведене радње. Ставом другим изреке, одлучио је да у осталом делу решења о извршењу Основног суда у Ужицу ИИв 344/19 од 25.09.2019. године којим је одређено извршење против извршног дужника ББ остаје на снази. Ставом трећим изреке, одлучено је да се по правноснажности овог решења списи доставе Првом основном суду у Београду на даљи поступак као по приговору против платног налога.

Први основни суд у Београду није прихватио месну надлежност, па се актом П 26934/20 од 14.07.2020. године обратио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб месне надлежности на основу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овој правној ствари месно надлежан Основни суд у Ужицу.

Закон о парничном поступку у члану 38. прописује да се тужба подноси суду који је опште месно надлежан, ако законом није другачије прописано, а чланом 39. прописано је да је за суђење опште месно надлежан суд на чије подручју тужени има пребивалиште. Чланом 65. став 1. истог закона, одређено је да ако законом није прописана искључива месна надлежност неког суда, странке могу да се споразумеју да им у првом степену суди суд који није месно надлежан, под условом да је тај суд стварно надлежан.

У конкретном случају, поступак је инициран предлогом за извршење на основу веродостојне исправе против АА и ББ, као извршних дужника и предлог је поднет Основном суду у Ужицу. Међутим, како је извршни дужник АА изјавио приговор против решења о извршењу у том случају Основни суд у Ужицу је ставио ван снаге решење о извршењу у односу на њега, те се даљи поступак води као поводом приговора против платног налога. Поступак у овој правној ствари сада се спроводи по одредбама Закона о парничном поступку, а извршни поверилац сада тужилац је у предлогу за извршење навео да у случају спора списе предмета треба доставити месно надлежном Првом основном суду у Београду, имајући у виду да су странке закључиле споразум о месној надлежности суда. Увидом у Уговор о додели субвенција за самозапошљавање који је закључен 18.11.2011. године између сада тужиоца Националне службе за запошљавање и туженог АА у члану 7. одређено је да су се уговорне стране сагласиле да све евентуалне међусобне спорове који проистекну из овог уговора решавају споразумно, у противном уговара се надлежност суда у Београду. Тужени није истакао приговор месне ненадлежности Основног суда у Ужицу.

Чланом 19. став 1. ЗПП, прописано је да ће суд по службеној дужности да се огласи месно ненадлежним ако постоји искључива месна надлежност неког другог суда најкасније у року од осам дана од пријема одговора на тужбу. Ставом 3. истог члана прописано је да се суд по приговору месне ненадлежности туженог може огласити месно ненадлежним у року од осам дана од дана пријема одговора на тужбу, док је ставом 4. прописано да ако се тужба не доставља на одговор, тужени може да истакне приговор месне ненадлежности најкасније на припремном рочишту, односно на првом рочишту за главну расправу ако се припремно рочиште не одржава, а пре упуштања у расправљање, о чему суд мора да одлучи у року од осам дана од дана изјављивања приговора.

По оцени Врховног касационог суда, када за одређене врсте спорова одредбама Закона о парничном поступку није прописана искључива месна надлежност, а уговорена је месна надлежност неког суда, тужилац врши избор између суда који је месно надлежан према одредбама Закона о парничном поступку и суда чија је надлежност уговорена. У ситуацији када тужена страна истакне приговор месне

ненадлежности, позивајући се на уговорену месну надлежност, тада се примењују одредбе споразума странака о уговореној надлежности. Међутим, како у конкретном случају тужени није истакао приговор месне ненадлежности суда, а није реч о спору за који је прописана искључива месна надлежност према одредбама Закона о парничном поступку, то је у смислу члана 19. и 39. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио да је за суђење месно надлежан Основни суд у Ужицу пред којим је поступак инициран.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић